

ABONAMENTUL.

Un an 80 cor. (60 lei)

 $\frac{1}{2}$ an 40 „ (30 lei) $\frac{1}{4}$ an 20 „ (15 lei)

Olună 7 „ (5 lei)

Un nr. 30 fil. (25 bani)

□ □

Unirea

INSERTIUNI.

Un șir garmond:
odată 1 cor., a doua
și a treia oară 80 fil.Manuscrite sunt a se
trimite la Redacția
„UNIRII“ Blaj.

□ □

ZIAR NAȚIONAL — APARE ZILNIC.

Blajule bătrân, suflă colbul de pe cronicile vechi, gătește-te în haină de nuntă; aprinde toate candelile nădejdi — pe cari viforul vremilor le-a stins deatâtea-ori — căci iată Mirele vine!

Îmbrăcați-vă în strălucire nouă cei trei luceferi: Șincai, Clain și Maior; chemați la vieață pe ucenicii necunoscuți ai gândirii și simțirii românești, cari au răspândit cele dintâi raze de lumină, în întunerecul de moarte.

Și voi, cei patruzeci de mii, cari ați sfărâmat cătușele sclăviei pe „Câmpul Libertății“, tresăriți de fericire în mormintele voastre uitate, căci sângele vostru n'a curs înzădar, și suferințele de veacuri rămân, de-acum, în negurile trecutului, ca amintirea unui vis de groază.

Se face ziuă.

Suliți de aur asvârle soarele, din belșugul lui de lumină, încununând cu nimb de biruință, frunțile Suveranilor, cari ne vestesc ziua cea sfântă și mare a unirii și întregirii neamului românesc de pretutindeni.

Ei se desprind din cadrul de feerie al basmelor; coboară treptele tronului aurit, ca să vină în mijlocul nouilor supuși, ce tângeau până acum sub steag dușman, și erau straini în pământul strămoșilor.

Ei vin, cu solia înălțătoare, că de-acum nu vom mai fi oameni fără țară, nici nu va trebui să ne vărsăm sângele, sub steag străin.

Ei ne mângăie, ca pe niște bieți orfani ce am fost până acum, spunându-ne, cu dragoste părintească: „Ștergeți-vă lacrimile! De-acum nu mai sunteți copiii nimănu! Iată a venit REGELE și REGINA voastră, să vă întindă sprijinul lor înalt, și să vă ridice din țărină umilinții, la vrednicia unui popor mare și fericit, ca să vă pliniți datoria de sentinelă romană, la porțile răsăritului îndepărtat!“

Blajule bătrân, ridică-ți fruntea, peste care au suflat atâtea vifore năpraznice; înseninează-ți privirea încruntată, și sună din corn, să-ți aduni toate odraslele, risipite la cele patru vânturi.

Și închinându-ne Suveranilor iubiți, să le strigăm, cu chiot de vifor prelung, încât să-l audă și morții din morminte:

AVE CAESARI AVE REGINA!

AL. CIURA.

M. Sale Reginei Maria

Doamnă!

*Eu Te vedeam în visurile mele ca pe lucrărea caldă-a unei raze
Ca pe-o Madonă în al Țării suflet, ce-o bucură și blândă-i sta*

[de pază

*Și Te vedeam adese-Augustă Doamnă fermecătoare ca pe-o
[Cosânzeană*

*În portul pitoresc și alb al Țării la vre-un izvor umplându-Ți
[mândra cană*

*Iar uneori în rozele amurguri Te'ntrevedeam ca printr'un vis sublim
Cu lira-în mâni cu sufletul prin zare cătând mărgeaua rară: Ilderim
Te adoram ca pe un vis feeric ce știm că e, dar n'are intrupare
Deși ne-ai fost atât de aproape, tot îmi părea că ești departe-'n zare.*

*Dar Te-am văzut atunci când groaznic vișor a băntuit ca ciurma
[țara Ta*

*Nu n-a fost vis și n'a fost nici poveste Calvarul groaznic ce
[Te-amenința*

*...Par'că Te văd în calea pribegiei cu ochii plânși cu inima zdrobită
Lăsându-Ți tot în mâna sorții vitregi și urmând prin vișor țara
[Ta iubită*

*O! cine-a fost acea Samariteancă ce-a-'nșeninat îndurerata frunte
Rănitului erou de prin spitale și l-a-'ndemnat chiar moartea s'o
[înfrunte?*

*Iar când sosi primejdia grozavă, când gloata murmură: »mi-e
[foame — pâine«*

*Pe când dușmanul risipise totul și foametea ne-amenința ca mâine
Eu Te-am văzut mai altfel decât gândul făruritor ar fi putut vedea
Eu Te-am văzut în zorii reci și umezi din iarna care n'o mai pot uita
Cu mâna Ta frumoasă de Regină cum descărca-I căruțele de pâine'*

*Tot sufletu-mi atunci se zguduise și-a început de-atunci să Ți-se
[închine!*

*Am înțeles în zorii-aceia taina soldatului ce luptă ca un leu
Și moare mândru împlinindu-și rostul mărind pe »Maica« lui,
[pe Dumnezeu*

*...Și-aici la noi, în blestemata Țară, unde gemeau atâți eroi martiri
Prin temnițe, sub lanțuri ruginite, tot așteptând a vremii împliniri,
Sorbeau pâharul suferinței grele până 'n adânc — și doar o vie rază
Le mai lucea prin bezna nopții crude crezând că »mâine« tot au
[să Te vadă.*

*Ci 'n nopțile de păcură, când viscol, îmi zguduia ferestrele gemând
Eu auzeam atât de-aiueva glasul Acelor cari se stinsere așteptând
Și inima-mi se frământa nebună, căci nici chiar ruga nu-i mai
[potolea*

*Sub glia crudă de sub țări străine chiar țărna lor sărmana se
[sbătea...*

Iar glasul lor pe Tine te chemă...

*Ci-azi, când Carpații au deschis cu fală triumfătoare poartă de
[granit*

*Când granița ce despărțea odată hotarele — acum s'a risipit —
Cu inimile noastre 'nvăpăiate noi am brodat cărarea pe când Vii
Să 'mbrățișezi de cea dintâia dată pe cei mai triști, mai buni ai
[Țăi copii*

*Iar cu prinusul celei dintâiu lacrimi din fericirea care-o trăim
Cărarea asta netedă și lată în loc de aghiasmă sfântă o stropim
Și 'n țărna udă de atâta sânge ingeuunchem sfioși în fața Ta:
Ne Ești icoana sacră din părete la care veșnic ne vom închină,
Copiii noștri se vor rugă de-acuma mai îndelung, căci Te vor
[preaslăvi*

*Și urmașilor le vom lăsa ca zestre ruga atât cât neamul va trăi...
Căci de când Ești Tu buna noastră Mamă a amuțit a lanțurilor
[glas*

*Zăvoarele 'nchisorilor dușmane — sub cari atâtea inimi ne-au
[rămas —*

*Sunt azi sfărmate în bucăți o miie — iar geamătul martirilor s'a stins
Nu-l mai aud în nopțile de sbucium pe la ferești sbătându-se
[ne 'nvins...*

*Mormintele lui Horea, a lui Iancu Ți-au dovedit: c'atâta Te-am
[dorit*

Cu Ei alături deci Î-ți zic Stăpâno, în liberul Ardeal

„Bine-Ai venit!”

Livia Hulea-Rebreanu.

Ostașii Mei.

Anul plin de dureri și măreție, plin de îngrijorare și speranțe, anul 1917 s'a sfârșit.

Un nou an vine cu suferințele și bucuriile lui necunoscute și Eu, Regina voastră, nu vreau să începeți acest an fără ca să vă trimit cuvântul meu oricât de departe ați fi.

Nu pot să fiu cu voi în fiecare clipă în orice loc, în spitale, în tranșee, în satele îndepărtate, unde iarăși veți înfrunta singurătatea, zăpada și gerul, dar vreau ca urarea mea plină de drag să ajungă la voi ori și unde ați fi și de aceia am făcut Calendarul acesta pentru voi.

M'au ajutat și alții la alcătuirea lui, căci în zilele acestea de mare înfrățire, fiecare dorește să dea o parte din inima lui pentru voi.

După multe luni de sforțări chinuitoare suntem tot departe de ținta noastră, multe lupte și mari jertfe ne mai așteaptă, ceasul păcii și al unirii n'a sunat încă, ci Eu vă cunosc, vitejii mei, și știu că în sufletul vostru nu este șovăire.

Istoria țării noastre a fost scrisă cu sânge, de-alungul veacurilor am suferit mult, pământul acesta a fost de multe ori cotropit, căminurile au fost distruse, femeile și copiii au cunoscut foamea și teama și nenorocirea, dar țara a rămas neînvinsă, neamul a rămas întreg, căci în tine, poporul meu, este o putere pe care n'o poate birui nici fierul nici focul.

Încă odată luptăm într'un mare război pentru libertate și dacă dușmanul a pătruns în țara noastră va veni ceasul când vom fi mai mari și mai puternici fiind-că am știut cum să îndrumăm jertfele și să ținem sus visul nostru de veacuri, visul nostru de aur!

Ostașii Mei,

Ați cunoscut amărăciunea retragerii și jalea chinuitoare a drumurilor lungi cari vă duceau departe de casele voastre. Cărajul și puterea voastră de a îndura au fost puse la încercare de nenorocirile iernii care părea fără sfârșit. Cu o resemnare și o răbdare mai presus de orice laudă ați stat tari în fața tuturor încercărilor și niciodată o plângere sau un blestem n'a ieșit din gura voastră.

De aceia cu atât mai glorioasă a fost vara când refăcuți după sforțări ce întrec puterile omenești, ați rămas hotărâți în împotrivirea voastră dărză în fața vrăjmașului, care, încrezător nebunește în puterea lui de neînvins, a încercat să zmulgă

de sub apărarea brațelor voastre cele din urmă fășii ale țării noastre. O! cu adevărat în ceasul acesta, ostașii mei, ați trăit vremurile strămoșilor voștri, în ceasul acesta lumea întreagă a recunoscut valoarea și tăria voastră! Ați sfărâmat furia năvălitorilor și v'ați câștigat numele de eroi pe cari istoria nu-i va uita nici odată!

Inima mea care a suferit cu voi în ceasurile de umilință și de nenorocire, care a plâns amărăciunile voastre și a jălit la mormintele voastre, a bătut atunci de o mândrie sfântă și ași fi voit cu mii de glasuri să aduc cântarea mea de mulțumire lui Dumnezeu!

Nu m'am îndoit nici odată de vitejia și credința voastră, însă știam grozăviile și pustii-rile războiului din zilele noastre.

Cunoaștem mijloacele dușmanului, înșelătoriile și viclenile lui, ura lui de moarte împotriva celor cari înfruntă pofta lui de cucerire. Dar voi aveți căminurile voastre, aveți un steag și un tron de apărare, și aveți visul vostru de veacuri, visul de aur!

De aceia ați stat ca un zid neatins de dezordinea vecinilor voștri și ați apărare cu piepturile voastre țara aceasta care este a voastră!

Cu astfel de suflete sunt câștigate biruințele și sunt scrise faptele mari în istorie și cu astfel de suflete națiunile își câștigă libertatea și unitatea, și pentru noi, cu toate zilele de restriște pe care le-am trăit, ziua biruinții și a împlinirii visului va veni!

Dea Domnul ca anul cel nou pe care îl începem să vă aducă răsplata vitejiei voastre, dea Domnul ca să vă întoarceți iarăși la căminurile voastre, la inimile cari vă așteaptă și la cei pe cari îi doriți.

Viitorul este în mâinile lui Dumnezeu însă binecuvântarea lui se va coborî asupra acelor cari au rămas statornici în credința lor neclintită, biruind suferința și durerea, neșovăind niciodată și având înaintea ochilor numai sfârșitul cel mare.

Imi sunteți dragi ostașii mei și sunteți vrednici de iubirea mea.

1918.

Maria

Din prilejul sosirii Soveranilor va concerta în Blaj CORUL PLUGARILOR DIN SĂCĂDATE sub conducerea părintelui Ioan Dragomir. Concertul se va ține în sala de gimnastică și va fi o zală strălucită în seria festivităților aranjate cu aceasta ocazie.

Vizita regală în Ardeal.

Peste granița desființată prin luptă și jertfă Regele și Regina au intrat, la ceasul când se dispută drepturile, chiar cele mai solemn făgăduite, în mijlocul României ardeleni, a cărui primire va arăta mai bine decât orice argumentație istorică și discuție diplomatică de ce am venit și de ce trebuie să rămânem acolo.

De veacuri era așteptat acest ceas, care astăzi sosește cu strălucirea unei subite minuni.

Au mai pătruns acolo, după ce un mormânt în noapte s'a deschis pentru trupul rupt și batjocurit al lui Mihai Viteazul, Voevozi români purtând steaguri cu chipurile care se văd în sfintele biserici. Atâția dintre Domnii de odinioară au apărut între ostașii lor cari făceau să zângănească arme românești ce nu pierduseră obișnuința luptelor sângeroase. În strana domnească a lăcașurilor din țara stăpânitorilor de altă lege s'a așezat câte un Vodă românesc, ba une ori, pentru aceiași slujbă, amândoi, al Moldovei ca

și al Țerii-Românești, și li-s'au cântat spre închinare străvechile tropare împărătești. Dar Turci erau în fața, în jurul și în urma lor și, după ce rostul turcesc era isprăvit, steagurile arătau drumul către țară și cei cari nu putea face parte dintr'ansa plecau, cu o mai grea povară pe umeri, fața către pământul rob.

Acum singura putere — căci puterea Aliaților însăși vine, în ce ne privește, tot de aici —, singura putere care deschide Ardealul Regelui Ferdinand și Reginei Maria este energia luptătoare și bucurosul avânt spre cea mai sublimă jertfă care au făcut să izbândească în sfârșit dreptul, multă vreme ținut supt oboroc sau răspins înapoi în temniță, al poporului românesc.

Și de aceea steagurile care se răsfrâng azi în apele Tisei nu sunt de acelea pe care o voință omenească, a oricui, ar putea să le facă a se întoarce îndărapt!

N. Iorga.

Suveranii în Ardeal.

In Bichiș Ciaba

Ni-se comunică pe telefon din Bichiș Ciaba: Suveranii au sosit aci. Li-s'a făcut o primire grandioasă, așa cum știe face o oaste învingătoare Suveranilor atât de iubiți. Primirea a fost într'adevăr regească. Populația încă a luat parte la manifestația de admirare și supunere față de iubiții Suverani. Orașul este încă sub impresia sărbătorii neuitate de care a avut parte...

Cluj.

(Dela corespondentul nostru special).

La ora 11 a. m. a sosit în gara Clujului între nesfârșite urale și aclamări — trenul regal. — MM. LL. au fost întâmpinați la gară de autoritățile militare, iar M. S. Regina de delegația damelor din Cluj. Dela gară Suveranii au urcat în automobil și au plecat pe strada împodobită cu flamuri tricolore și între uralele nesfârșite au ajuns în piața Matia, unde erau așezate în formă de patruunghiu trupele garnizoanei Cluj. M. Sa a trecut în revistă trupele. În fața Catedralei a fost ridicată tribuna de pe care Suveranii s'au delectat în defilarea enormei mulțimi de oameni, ca la 150.000. A fost de toată pompa și frumusețea conductul etnografic. S'a remarcat în deosebi grupul de lănceri dela

Gilău, tunul de lemn de acolo și-un grup de mândri moși cu tulnice. Defilarea a durat mai mult de 2 ore. După popor se începe defilarea trupelor; regimentele de infanterie, 8 baterii de tunuri, reg. 4 de Rosiori și câteva regimente de obuziere.

Suveranii s'au retras apoi în sala județului unde au luat prânzul. Au fost 200 persoane. După masă au urmat recepțiile, toate delegațiile s'au prezentat deodată. Suveranii s'au retras apoi pentru recreare. După odihna de 1 oră s'au rentors cu automobilele la gară, de unde au plecat între aclamările mulțimii spre Turda.

Clujul românesc a făcut o grandioasă manifestație de credință nestrămutată Suveranilor A fost aceasta cea mai mare sărbătoare ce-a avut-o Clujul.

Poporul dela sate.

Pe urma hotărârii luate de Comitetul central din Blaj, de a lumina poporul din împrejurime în vederea seroărilor, ce se aranjază în Blaj, din prilejul venirii Maiestăților Lor, a Regelui și Reginei, au ieșit mai mulți domni la fața locului, unde au lămurit poporul asupra însemnătății vizitei regale.

Cei trimiși s'au reintors acasă cu excelențe impresii asupra atitudinii plugarilor noștri și asupra entuziasmului, cu care

au primit pretutindeni sosirea Maiestăților Lor la Blaj. Am văzut bătrâni lăcrimând, că li-s'a dat să vadă și ziua aceea fericită, când pentru prima oară întră împăratul tuturor Românilor, desrobitorul poporului românesc din Ardeal, în cel mai vechiu oraș de cultură românească — Blajul.

Va fi o sărbătoare mare ziua de 30 Maiu, care în proporții trebuie să întrecă și pe cea din 15 maiu 1848, unde 40 mii Români s'au strâns, ca să-și croască o soarte. E o fericită coincidență, că iarăși luna Maiu, zilele dalbe ale primăverii ne aduc pe Celce l'au visat părinții noștri în jurământul lor depe Câmpul Libertății, că va veni ca împărat și eliberator.

Punctul de strălucire îl va forma tot prezența poporului dela sate în hainele lui albe, cu inima lui plină de dragoste și entuziasm pentru ceice vin în numele unei țări mari, a României întregite, ca să vadă poporul, pentru care atâtea jertfe au adus.

Zile de sărbătoare.

Un fior de nevisată bucurie stăpânește în aceste clipe toate sufletele românești din Carpați și până la Tisa, când visul legendar al multor generații apuse s'a prefăcut azi în realitate...

Perechea Regală Română se află de câteva zile pe pământul scump al Ardealului desrobit și unit de acum pe vecie sub scutul și gloria Coroanei române.

Răsună din munți și văi chiote de bucurie și urale nesfârșite însoțese pe drumul de triumf, acoperit de flori pe M. Sa Regele și Regina Românilor — acum când desrobitori de neam se coboară în mijlocul nostru ca împreună să prăznuim această solemnă zi de veacuri așteptată...

Pământul stropit cu sângele miilor viteji fără de nume se cutremură sub farmecul acestor clipe de sărbătoare, iar mândrii eroi îngropați în pământul desrobit acuma, tresaltă în mormintele lor uitate, când deasupra lor simt pe Domnii Românilor, pășind peste mormintele lor — spre a le aduce tributul de recunoștință și închinare...

Ridicați-Vă din mormintele întunecoase glorioși eroi dela Merisor, Sibiu, Orlat, Brașov și Făgăraș ca împreună înfrățiți cu vitejii fără pereche dela Oituz, Mărăști și Mărășești să Vă bucurați și să cântați imnuri de slavă Regelui și Reginei Voastre, cari au desrobit întreg pământul românesc în plin triumf dela Nistru până la Tisa...

Camarazii vostri azi într'un sublim avânt au trecut în sbor de șoimi și Tisa sub umbra steagului românesc înfăptuesc minuni fără pereche, mărind praznicul nostru românesc în acele zile, când noi avem cea mai senină zi de sărbătoare, când pe pământul Ardealului românesc putem să ne închinăm „de visu“ ilustrei pereche regale, care ne-a adus desrobirea.

I. Pop-Zăicani.

Note de drum.

In audiență.

Când era vorba să plec la București, prietinel Dr. Al. Borza, neobositul conducător al Cercetașilor blăjeni, mi-a legat de suflet, să fac tot ce se poate și să obțin o audiență la Alteța Sa Regală Prințul Carol, și să-l rog, să binevoiască a primi mica noastră cohortă de cercetași în marea legiune, condusă de A. S. Regală. Misiunea ce-mi dădea prietinel, era foarte măgulitoare pentru mine.

— Am să împlinesc dorința ta! i-am răspuns vesel.

Eram în capitală de 3 zile. Ninsese peste noapte de-a binele, așa că pe Calea Victoriei, circulația de trăsuri era împiedecată. Trecuse ciasurile 10 când pornii cu fratele Ștefan spre locuința Ministrului Pop-Cicio.

— Intră tu singur. — i-am zis eu, — poate isprăvești mai curând! și cum locuința dlui ministru era aproape de palatul regal, mi-am îndreptat pașii într'acolo, se vedea ceva mișcare.

— E aci Majestatea Sa? — întreb eu pe un sergent de stradă.

— Nu! va veni însă pe la ciasurile 11.

I-am mulțumit și am plecat spre garda palatului. De serviciu dl locotenent Negruzzi. M'am prezentat și l-am întrebat dacă aş putea esopera o audiență la A. S. R. Prințul.

— La ciasurile 11 sosește Majestatea Sa dela Cotroceni, se poștiți atunci la adjutantul de serviciu, și cred, că veți obține.

În stradă mă întâlnesc cu Ștefan.

— Unde ai umblat? mă întrebă el curios.

— Am cercat să solicit o audiență la Prințul.

— Și?

— Mi-s'a recomandat să viu la 11 când va fi aci Majestatea Sa și adjutanții.

Și fiindcă până atunci mai era vreme, ni-am văzut de alte dă-raveri.

Trecuse 11¹/₂, când am revenit la palat. Acum eram amândoi. Ni-am prezentat adjutantului de serviciu, care ni-a primit foarte amabil.

Când i-am spus, ce dorim, a replicat repede:

— Adjutantul Alteții Sale a plecat chiar în clipita asta, am să-l rechem, — și a dat ordin valetului. Nu peste mult adjutantul apare și după obicinuitele recomandării, îi spunem dorința noastră.

— Alteța Sa are să se bucure foarte mult, — ne spuse adjutantul, — are mare dorință, ca instituția cercetașilor să se estindă cât mai mult. Și luându-și carnetul, a luat obicinuitele notițe.

Dupăce adjutantul Prințului s'a depărtat, foarte sfoși am zis adjutantului regal:

— Ce credeți dle colonel, n'ar fi prea îndrăzneță dorința noastră, de-a solicita o audiență și la Majestatea Sa?

— Pentruce să fie? atâta numai că eticheta ar fi cerut, să fiți primiți întâi de M. S. Regele și după aceea de A. S. Prințul.

— Aveți toată dreptatea și pricepem și noi, că așa s'ar fi căzut, numai să vedeți, nu știm ce titlu să invocăm în favorul acestei grații deosebite. Amabilitatea cu care ni-s'a promis intrarea la Prințul, ni-a făcut îndrăzneți.

— N'are a face, adause adjutantul surizând, — faptul, că veniți dela Blaj, e titlu suficient, și de' altcum, Majestatea Sa primește foarte bucuros pe Ardeleeni. Am să reglez eu afacerea!

Am ieșit încântați, și nespunând ni-a fost bucuria, când după un ceas, intrând în Bodega prietenului Ignat Mircea, ni-se spune, că avem scrisoare dela palat: audiența la Majestatea Sa ni-se acordase pe a doua zi la orele 6 seara în palatul din București! Mi-am adus atunci aminte, cât de mișcat am fost în 1906, când mi-s'a acordat o audiență la Regele Carol la Sinaia, — cu cât mai mult mă bucuram acum, că aveam să fiu primit de regele Ferdinand, care la data aceea (29 Ian. n. 1919) era al Românilor de pretutindenea! De abia așteptam să sosească ceasul atât de mult dorit!

A doua zi preocuparea noastră era tot audiența la Regele: cum să ne prezentăm? ce se spunem? și fel de fel de griji.

În sfârșit ceasul hotărât se apropiă. Intrarăm în sala de așteptare plină de lumină. Adjutantul de serviciu ne primi cu multă amabilitate. Nici că se putea altcum: era de serviciu, foarte simpaticul colonel Stîrcea! Până să ne vină rândul, discutarăm mai multe chestiuni. Dsa fusese atașat militar, pe lângă

REGINEI.

Din spuma mării ne răssi,
Frumoasă ca o zi de Mai,
Cu chipul Tău semet bălai.

Și ne resfrângi din ochii Tăi
A sfinteț candelă vâpăi:
Sunt stelele de pe-a lor căi.

Și ochii ni-se scaldă 'n rouă,
Atât de sfântă ne ești nouă,
Că lanțul Ni l'ai frânt în două.

Ne-a dus prea sfânta Ta credință,
Din biruință 'n biruință.
Ne-ai ridicat din umilință.

Și doina noastră 'nlăcrimată,
Suride azi îmbujorată,
De raze calde sărutată.

O lume 'ntreagă-i cucerită,
De peana Voastră cea vrăjită,
De gura Voastră aurită.

A fost puterea cea divină,
Ce Ni Te-a dăruit Regină,
Cu suflet cald de eroină.

Un neam întreg iȚi iasă 'n cale,
Cernând spre pașii Tăi agale,
Ninsoarea albelor petale.

Tu ne-ai condus ca steaua mării,
Prin jertfa sfântă-a sângerării,
Spre Praznicul reînvierii!...

Elena din Ardeal.

legațiunea din Viena, și era în măsură de a cunoaște mulți români și multe din pătimirile noastre, așa că nu a fost surprins din cale afară, când i-am spus, că mulți din Românii, cu cari făcuse cunoștință la Viena, după intrarea României au fost închiși de unguri, sub pretextul, că au fost în serviciul legațiunei, ca spioni.

Conversația foarte interesantă o întrerupe un servitor, care ne vesti, că sosise rândul nostru. Dl colonel ne conduse până în etaj, în sala de audiență. Intrarăm. O sală mare, cu aranjament regal, dară nu cu lux. Din dreapta se auziră câțiva pași: era Majestatea Sa Regele Ferdinand, Domnitorul nostru! Ne înclină și îndată începui a spune, că venim din Blaj, orașul, care a avut fericirea, să primească cel dintâi solia, că armata română a trecut Carpații și vine să ne desrobească. Cu o privire plină de bunăvoință și dragoste, Maj. Sa ne întinde mâna și ne invită să ședem, și prima chestie ce ni-o pune Regele, e completarea scaunului de Mitropolit la Blaj. — Am căutat să studiez afacerea aceasta, dar n'am aflat nicăiri, cari au fost drepturile preoției și cari ale guvernului și regelui,

— ne spune Maj. Sa cu mult interes. I-am făcut îndată o espunere a chestiunei.

— Sunt 3 candidați?

— Da! Majestate! Dr. Vas. Suci, Vicariul mitropoliei.

— Știu!

— Episcopul Hossu, dela Gherla pe oare Maj. Voastră îl cunoașteți, fusese în delegație.

— Da! dar când l'am văzut întâiadată, credeam, că-i episcop latin, n'are barbă.

— Are al treilea, Episcopul Frențiu dela Lugoj!

Și conversația mergea înainte pe un ton așa de familiar, cât ne surprinde.

Veni rândul școalelor. Povestirăm întretele de bucuria băieților, că au scăpat de învățarea limbei maghiare, care chiar fiindcă le era impusă cu atâta rigore, le era atât de nesuferită.

— Eu nu zic, ca în școale să se învețe și pe mai departe ungurește ori nemțește, zic atâta, că să ne ferească Dumnezeu, de a cădea în păcatul Ungurilor, cari nu voiau, să învețe limba

națiunilor, de cari erau încunjurați!

Vorbirăm de armată, de entuziasmul, cu care au fost primiți pretutindeni în Ardeal vitejii dela Mărășești, și când ne exprimăram dorința, care era a tuturor, ca armata să vină cât mai multă și cât mai repede, Majestatea Sa, a cărui ochi străluciau de bucurie, când îi pomemirăm de bravii fi ai țării, cari în vremile cele mai critice, au făcut din piepturile lor un zid puternic, pe care nu l'au putut zdrobi hoardele hrăpărețe ale lui Mackensen, — Regele, care alături cu noi doria de sigur o înfăptuire, cât mai repede a întregirii României, ne spuse, ca în taină: Aveți nișcă răbdare și toate se vor înfăptui!

Ne ridicasem, ca să plecăm, dar Maj. Sa nu ne dimitea. Suflitele noastre tresaltau de fericire. Noi Valahii, huiduiții și batjocoriții de ieri, cari nu vedeam decât în icoane chipul Domnitorului, azi, suntem primiți cu atâta dragoste părintească, îmbrățișați cu atâta căldură, cât nu se poate spune!...

Când ieșirăm dela audiență era 6:30 o jumătate de cias ne fuse dat, să fim în conversație intimă cu Regele tuturor Românilor! Minute în veci neuitate!

Audiența la Prințul Carol era fixată pe Joi 30 Ian. ciasurile 3 d p. la palatul dela Cotroceni.

A. C. D.

Trupele române pe Hernad și Sajó.

Comunicat oficial din 26 Maiu 1919.

Frontul de Est: În Basarabia, la Calarasovca o bandă bolșevică încercând să treacă Nistrul a fost respinse cu mari pierderi. Pe tot restul frontului schimb de focuri de armă și tun.

Frontul de Vest: Trupele Ceho-Slovace din regiunea Miskolcz fiind atacate de forțe superioare ungurești, li-s'a trimis în ajutor un detașament român, care prin lupte aprige a atins malul stâng al râurilor Hernad și Sajó. Acțiunea este în curs.

Marele Cartier General.

Numărul cenzurat de: AUREL GAJIA.

Director: ALEXANDRU CIURA.
Redactor: Ovidiu Hulea.

